Marius Ungureanu – De-aici, de sus

Tatăl personajului meu era dependent. Era dependent de orice îl putea distruge mai repede, fără preferinţe: droguri sintetice, iluzii subliminale, jocuri pornografice, alcool, parcuri hype. Ceea ce i-a adus moartea a fost totuşi dependenta de sex, neputinţa de a se opri din cursele suprasaturate de prostituatele de la Filiera. Pentru toţi ceilalţi viaţa lui s-a stins fără ecou. A fost doar unul din cei mulţi ale căror creiere se prăjesc de la suprasolicitare, ale căror muşchi colapsează sub tensiunea atâtor droguri. Pentru personajul meu însă a contat, la fel cum a contat şi ziua aceea când tatăl sau şi-a ucis sotia pentru că l-a întrerupt dintr-un vis al Mamei Porno pentru a-l trimite pana la parterul blocului pentru a cumpăra medicamente. În caz că nu ştiaţi, în Suburbii medicamentele nu sunt livrate şi implantate gratuit ca aici, prin roboti medicali. Nu, acolo este mult mai complex să îţi menţii sănătatea. Dar în fine, nu acesta este subiectul lucrării de fată.

Personajului meu îi place să i se spună MX. Numele lui adevărat nu are nicio relevanta, din moment ce a ales să îl uite. Mama lui MX a murit cu un cordon de la un ventilator vechi de 20 de ani în jurul gâtului, iar el a fost forţat să rămână cu ucigaşul ei, cu tatăl său. Ar fi putut la fel de bine să fie mort, dar a învăţat să fie precaut. De fapt, după cum veţi vedea, el deja este mort, într-un fel al său, pierdut în vise naturale, în vise cu ochii deschişi pe care psihologii noştri automatizaţi pot să le decodeze. Eterna obsesie a personajului meu este un cămin, un început, o viaţă complet noua, fără nicio amintire, fără niciun indiciu. Este o viaţă pe care noi putem să i-o oferim, dar nu vrem.

În cea mai mare parte a timpului, MX doarme. Doarme pentru că nu vrea să vadă, doarme pentru că nu are ce să vadă. În plus, organismul lui este foarte slăbit, deoarece nu mănâncă îndeajuns. Acolo, banii se obţin greu. Nu ştiu dacă puteţi accepta aşa ceva într-o lucrare şcolară supusa cenzurii Protocolului Superior, dar MX şi-a câştigat mult timp existenta prostituându-se. Acum regreta, dar ce folos? Mintea lui îl torturează. La fel ca tatăl sau, a ajuns un nimeni şi la fel ca tatăl sau, va muri un nimeni. Suma pe care o câştigă lunar este jumătate din cât cheltuim noi zilnic. Nu îşi permite să cumpere medicamente şi nimeni nu îi acorda asistenta pentru bolile pe care le are. Dar voi ştiţi deja asta, nu? Ştiţi ca acele Centre medicale de

Consiliere nu exista decât în spot-urile publicitare din Reţea.

Într-o zi, MX a avut o epifanie. I s-a părut ca intervede o salvare, o scăpare, iar unda de speranţă l-a aruncat în centrul unui grup de Reanimatori. La marginea oraşului lor este ceea ce ei numesc Steaua, relicva uneia din navele de transport cu care noi am plecat: CODEX68. Sistemele de bord nu sunt funcţionale, dar după cum ştiţi, nava aceea a fost abandonată pentru o serie de anomalii inexplicabile la nivelul Inteligentei Artificiale care o guverna. Anomalii care au dus la apariţia Reanimatorilor. MX a devenit iscoada, pion în războaiele dintre bande, trimis în miez de noapte printre gunoaie, printre gloanţe, pentru a afla poziţiile şi conexiunile inamicilor. Grupul sau a trezit un mort, a reanimat ceea ce ei numesc Santinela. Santinela avea voce de femeie şi era guvernata de o reminiscenţă a IA extinse la nivelul serverelor susţinute autonom. Într-o zi, personajul meu a vorbit cu Ea, cu grămada de carne semiputrezita, animata de emitter-e subvocale. A aflat despre noi, despre cum am plecat, despre cum i-am abandonat, urcând pe orbita, uitând. Santinela l-a făcut să creadă ca poate ajunge la noi, doar pentru a se juca, pentru un motiv inerent algoritmicii sale deviate de viruşi. MX a devenit prostituata Reanimatorilor. După ce a reuşit să scape, s-a obişnuit cu ipostaza asta şi a câştigat ceva bani pana o gaşcă din cartierul sau l-a adus în pragul morţii. Nu pot să descriu ce i-au făcut, deşi mi-ar plăcea să puteţi auzi ce am de spus, aş vrea să auziţi de acele acelea nesterilizate, de zecile de semiumani care l-au supus, de cum acţionau susţinătoarele de erecţie, de cum l-au legat de o masa veche din fier pentru a-l face disponibil la orice oră. Nu vreţi să auziţi asta, voi cei care ţineţi cursurile, voi cei care ne educaţi pe noi, voi cei care ne asiguraţi viitorul. Noi suntem Sus, deci ce contează? Noi suntem privilegiaţi, deci de ar trebui să ne pese?

Nu vreau să am sufletul la fel de întunecat precum al vostru şi de aceea vă spun de MX. Acum, personajul meu e la el acasă. E foarte bolnav şi abia se mai poate mişca. Dar visează… Visează în continuu, în somn, cu ochii deschişi, în transele pe care singur şi le-a creat, visează la noi, visează ca mâine va fi altfel. În jurul lui, raboiale între bande continua, deşi scopul nu a existat vreodată. Aici, noi ţinem cursuri, aici, noi citim lecţii din literaturi apuse, învăţăm să fim noua rasa. Noi, privilegiaţii. Noi, visul lui.

Ni se cere să vorbim despre frumos, suntem învăţaţi să cunoaştem valoarea, dar toate astea sunt un mare fals în confruntarea

cu Realul, cu Totul. Finalitatea noastră este doar noul început. Aş fi vrut să vin cu documnte concludente la acest curs, dar nu mi s-a permis efectuarea unor explorări PSI de profunzime. Adevărul trebuie să stea ascuns, nespus, pentru ca noi să ne atingem scopul, pentru a ajunge şi mai sus. Dar vă dau un paradox, unul pe care nu îl veţi înţelege, pe care sunteţi condiţionaţi să nu îl înţelegeţi, condiţionaţi de corupţia care exista în sufletele voastre, de acele trăsături pe care nu le-am putut lăsa în urmă, pe care nu le-am putut abandona asemenea acelor oameni. Visele celor ca MX sunt viitorul, visele nebuneşti, disperate, obsesive, visele care nu ar fi trebuit să existe…

Nu mă pot aştepta să coborâm şi nici nu este acesta scopul lucrării mele. Ni se spune mereu că trebuie să schimbăm şi să verificam, să ne înţelegem şi să creăm armonie în jur, pentru a avea un fundament pentru ceea ce va urma. Vreau doar să putem vedea Totul. Societăţile greşite sunt lăsate pentru trecut, dar ce se întâmplă dacă ele exista încă? Ce se întâmplă cu MX, cu anonimul fără valoare, care nu poate decât să viseze? Noi am scăpat de el, însă el nu a scăpat de sine. Va muri în curând, va muri crezând în noi, în Lumea de Sus, în Superiori. Dar noi, visul lui, am murit oare deja, înaintea lui?…

Nathaniel Sarrima
Corpul de Siinte Umane